

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șaptesprezecea după Rusalii

Grafică realizată de Miruna-Ioana Nicolaev

Evangelhia duminicii (Matei XV, 21-28)

21. În vremea aceea, intrat-au Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului.
22. Și iată o femeie cananeeancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră.
24. Iar El răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.
27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

...S-a văzut credința femeii canaanence, credința mare a ei, când a ieșit în întâmpinarea Lui și a zis: „Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David!, fiica mea este rău chinuită de demon”. Și-a arătat credința ei cea mare când a stăruit în rugăciunile, în rugămintele ei, și-a arătat credința ei cea mare când s-a închinat Domnului Hristos și a zis: „Doamne, ajută-mă”. Și-a arătat credința ei cea mare când a zis: *Doamne, nu-mi trebuie altceva decât ceea ce poți să dai câinilor*. Și atunci Domnul Hristos a mărturisit pentru ea în fața celor care erau de față și s-a adresat femeii și a zis: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești!” și mai este scris în Sfânta Evanghelie că s-a tămăduit fata ei în ceasul acela.

Ce învățăm noi de la femeia canaaneacă ? Învățăm să avem credință și să avem credință mare. Învățăm să avem stăruință în rugăciune, să nu ne clintim din stăruința noastră. Învățăm să-i dăm dreptate Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Învățăm să ne supeunem cu mintea față de Domnul Hristos. Învățăm să ne smerim, învățăm să ne cunoaștem starea și învățăm să rămânem statornici față de Domnul Hristos, în credința noastră, în stăruința noastră orice s-ar întâmpla, orice ni s-ar spune.

Femeia canaaneancă a putut să le facă toate acestea pentru că avea credință și pentru că avea credință mare, iar credința ei cea mare a fost mărturisită de Domnul Hristos. E rânduit ca această parte din Sfânta Evanghelie cu femeia canaaneancă să se citească la Sfântul Maslu. Prin urmare, credincioșii care i-au parte la Sfântul Maslu au prilejul să audă istorisirea aceasta și să învețe, iar bolnavul pentru care se face Maslul să o aibă pe femeia canaaneancă drept exemplu pentru statornicia ei în credință, să o aibă pe femeie drept exemplu de rugătoare, ca exemplu de stăruință. Să o aibă pe femeia canaaneancă exemplu de supunere cu mintea față de cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos și să aștepte mila Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

(continuare în pagina 4)

Viața și fericirea – roade sfinte ale iubirii

Nașterea de copii mijlocește înmulțirea dragostei dintre soți, bucurându-se împreună de rodul căsniciei lor. Clement Alexandrinul spunând că bărbatul este coroana femeii și femeia coroana bărbatului, numește copiii „florile căsătoriei pe care dumnezeiescul lucrător le culege din livezile cele trupești”. Copiii sunt o piedică în calea egoismului, iar soții prin copiii lor se deschid față de cei din jur, față de societate, contribuind la menținerea comuniunii între oameni ca frați întru Hristos și fii ai aceluiași Părinte Ceresc.

Sfinții Părinți, pe lângă faptul că elogiază nașterea de copii, sunt absolut împotriva încercărilor de-a opri venirea lor pe lume. În primul rând, ei învață că nașterea de copii nu-i de la om, ci de la Dumnezeu. Sunt condamnați cei care își disprețuiesc soțiile pentru că nu nasc copii, căci, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, „nu-și dau seama că totul se datorează Creatorului firii, că nici unirea dintre bărbat și femeie și nici altceva n-ar putea face nimic pentru nașterea de copii, dacă n-ar fi ajutorul mâinii celei de sus, care deșteaptă firea spre nașterea de fii”.

Deci dacă nu este un act în exclusivitate uman, ci după voia și lucrarea lui Dumnezeu, a te împotrivi nașterii de copii, înseamnă a te împotrivi Creatorului Care a hotărât și a binecuvântat aceasta.

În acest sens, Clement Alexandrinul înfierează în termeni foarte duri încercările „de-a ucide cu mijloace rele rodul omenesc făcut să se nască prin dumnezeiasca purtare de grijă”. Prin avort se elimină „o materie complet moartă, dar avortează o dată cu fătul și iubirea de oameni”.

Prin urmare, împotrivirea omului față de ordinea divină este considerată de Sfinții Părinți drept negarea iubirii de oameni a lui Dumnezeu, care l-a creat pe om ca să se înmulțească și să devină moștenitor al Împărăției Cerurilor, pentru care s-a jertfit Unul-Născut, Domnul nostru Iisus Hristos. Fericitul Augustin caracterizează evitarea zămislirii de prunci ca fiind drept „crimă mai mârșavă pentru soție decât pentru o curtezană, căci cinstirea conjugală este făcută din castitatea care procrează, iar pentru Tertulian împiedicarea unei nașteri este sinucidere căci se distruge rodul în formare al împreunării firești dintre bărbat și femeie”.

Prin urmare, este de elogiat grija deosebită pe care mamele adevărate, fiind conștiente de responsabilitate lor ca fiind chemate să contribuie la menținerea și perpetuarea neamului omenesc, o acordă încă copilului pe care îl vor aduce pe lume. A se împotrivi procreării sau nașterii de prunci prin

practicarea avortului înseamnă nu numai că omul nu-și îndeplinește misiunea de continuator al Creației și împreună-lucrător cu Dumnezeu, ci aduce o blasfemie Creatorului și Legiuitorului său, care l-a învrednicit de o așa mare cinste.

Căsătoria este „chipul tainic al Bisericii” și „chip al lui Dumnezeu”, ceea ce înseamnă că se atribuie căsătoriei scopul realizării unei uniri spirituale, potrivit legii lui Dumnezeu”, care este mai presus de unirea trupească, drept remediu împotriva unei porniri pătimase greu de suportat.

Se poate considera căsătoria realizată și fără naștere de copii numai în măsura în care, deși doriți, aceștia nu se zămislESC, nu vin pe lume. Dar vocația de părinte nu trebuie abandonată, ea se va pune în valoare prin Taina Botezului sau a Cununiei, care va oferi posibilitatea de a avea copii duhovnicești, fii spirituali.

Atracția fizică, dorința de comunicare și comuniune constituie doar fundamentul relației umane în căsătorie și ele capătă sens, înfloresc cu adevărat doar din perspectiva scopului vieții de familie: dobândirea de copii. Și tot din această perspectivă se consolidează dimensiunea spirituală a iubirii dintre soți, un al doilea scop al căsătoriei, ca rod al „voinței sfinte și cumpătate” de a face totul spre lauda lui Dumnezeu.

Dorind să-l scutească pe om de singurătate, Dumnezeu i-a dăruit femeia spre ajutor (Facere 2, 18) și prin aceasta a arătat un al treilea scop al căsătoriei: întrajutorarea reciprocă, fiind o temă necesară pentru tot parcursul vieții. Dacă în tinerețe colaborarea celor doi soți ajută la creșterea copiilor, la procurarea celor necesare vieții, o dată ajunși la bătrânețe devine foarte important ajutorul reciproc pentru îngrijirea lor personală, mai ales atunci când unul dintre soți este bolnav. Realizarea acestui scop al căsătoriei presupune existența unei iubiri sincere, dezinteresate, spiritualizate, care rămâne vie și care nu cunoaște margini.

Chiar dacă trupul celor doi slăbește, își pierde frumusețea exterioară, ei trebuie să rămână însă mereu tineri în iubirea lor, în cinstirea pe care și-o acordă reciproc. Sfântul Ioan Gură de Aur, comentând episodul venirii lui Avraam în ținutul Gherara, spune că „frumusețea lui Sarai, chiar la bătrânețe, atâta strălucea că se lua la întrecere cu virtuțile bărbatului ei... Această minunată femeie strălucea și prin frumusețea sufletului și prin frumusețea feței”. Buna lor înțelegere făcea ca să se îngrijească unul de mântuirea celuilalt ca și cum ar fi fost un singur trup.

De aceea, luând căsnicia lui Avraam și a lui Sarai drept exemplu de înțelegere între bărbat și

femeie, uniți în dragoste, înțelegem cât este de important a converti iubirea în dorință și strădanie pentru mântuirea celuilalt. Iar aceste simțăminte se prelungesc și după moartea unuia dintre soți, cel rămas în viață stăruind prin rugăciune și milostenie pentru mântuirea celui decedat.

Sfinții Părinți aseamănă iubirea dintre cei doi soți cu iubirea intra-trinitară pe care se întemeiază unitatea lucrării în Creație a celor Trei Persoane divine. Transpusă la scara vieții de familie, această asemănare va sublinia mai mult sfințenia căsătoriei, făcând din iubire „un drum spre spiritualizarea celor doi soți”.

Juliana Onofrei

Maica Domnului și rugăciunea maternă

“Cel ce află înțelepciune a aflat viața și dobândește mântuirea” (Pilde 8, 35)

Cât de mult trebuie să-I mulțumim noi lui Dumnezeu, pentru îndurarea Sa cea mare, fiindcă ne-a dat ca mijlocitoare și sprijinitoare pe Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, prin ale cărei rugăciuni primim atâtea binefaceri de la Dumnezeu.

Rugăciunea Fecioarei Maria pentru noi este atât de puternică, mângâietoare și sprijinitoare, încât pe mijlocirea ei se sprijină toate nădejtile noastre atunci când așteptăm milostivirea lui Dumnezeu. Domnul Iisus ascultă pe Maica Sa, arătând recunoștința față de cea care L-a născut și L-a crescut, care i-a dăruit trup omenesc.

Sfânta Fecioară Maria își îndreaptă privirea și spre cei drekți și spre cei păcătoși, asemenea unei mame bune care se îngrijește de fiii ei, pentru unii ca să nu cadă în păcat, iar pentru alții dacă au căzut să-i ridice. Ea împarte milă și îndurare tuturor celor ce aleargă la sprijinul ei. Sfântul Vasile cel Mare spune că precum spitalele trebuie să primească pe cei bolnavi pentru a-i însănătoși, tot astfel și Fecioara Maria primește pe toți cei bolnavi care se roagă îndurării sale.

Cât a trăit pe pământ, Fecioara Maria a fost ajutorătoarea oamenilor, un exemplu este *Nunta din Cana Galileii*, când, văzând că se termină vinul, ea nu a așteptat să fie rugată, ci fiind din fire îndurătoare și mult milostivă a rugat pe Fiul ei, Domnul Nostru Iisus Hristos, care a transformat apa în vinul cel bun. Dacă mila și îndurarea Sfintei Fecioare Maria a fost atât de mare față de cei necăjiți cât trăia încă pe pământ, acum când ea se află în ceruri lângă Fiul ei iubit, de unde cunoaște, mai bine

nevoile noastre, desigur că mult mai mare îi este grija ce o poartă pentru noi.

Prin urmare, să nu ne lipsim niciodată de ajutorul Maicii lui Dumnezeu, care stă totdeauna gata să asculte rugăciunile noastre, pentru a le duce la Fiul Său și Dumnezeu nostru pentru împlinire.

Atât de iubitoare este Maica Domnului, atât de dornică a ne sări în ajutor încât inima ei este rănită de aceia care nu se roagă pentru a-I cere ajutorul. Cel care o cheamă în ajutor pentru a se îndrepta și a scăpa de păcate, va cunoaște cât de repede folos în rugăciunea sa, căci Maica și Pururea Fecioară este grabnic ajutorătoare.

Așadar, să ne îndreptăm inimile către Maica Sfântă și să-i zicem din adâncul sufletelor noastre: *“Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca aceea ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să-ți strigăm ție: Bucură-te Maică pururea Fecioară!”*

Mihaela Georgeta Țibuleac

Rugăciune către Maica Domnului

Prea Sfântă Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești singură Preacurată și cu sufletul și cu trupul, ceea ce singura esti mai presus de toată curația și întreaga înțelepciune și feciorie; Ceea ce singură toată te-ai făcut lăcaș a tot darului Prea Sfântului Duh și pe înseși puterile cele fără de materie le covârșești cu curația și cu sfințenia sufletului și a trupului. Caută spre mine pângăritul, necuratul și întinatul și cu sufletul și cu trupul, cu întinăciunea vieții mele celei dezmiardate. Curațește-mi mintea cea pătimată, spală-mi și îndreptează-mi gândurile mele cele rătăcite și orbite. Îndreptează-mi și povățuiește-mi simțirile mele. Slobozește-mă de obiceiul cel prea rău și urât, care de-a pururea, ziua și noaptea, mă tiranizează pe mine, al necuratelor mai înainte prinderi în minte și al patimilor. Oprește-mă de la tot păcatul cel cu lucrare, și îmi dăruiește trezire și socoteală deslușitoare, întunecatei și ticaloasei mele minți, spre îndreptarea greșelilor și a căderilor mele. Ca de întunericul păcatului izbăvindu-mă, să mă învrednicesc a te slăvi și a te lauda cu îndrăzneală, pe Tine cea singură adevărată, Maică a adevăratei Lumini, a lui Hristos Dumnezeu nostru. Că Tu singură, împreună cu Dânsul și printr-Însul, ești bine-cuvântată, și prea proslăvită de toată zidirea, cea văzută și cea nevăzută, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Buchet de Acatiste ale Maicii Domnului, Editura Biserica Ortodoxă Alexandria, 2001)

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian –

(continuare din pagina 1)

Femeia canaaneancă a avut nădeje și în împrejurarea în care părea că Domnul Hristos nu avea o considerație deosebită față de ea. Dar să știți că a avut! A avut considerație față de credința ei, față de rugăciunile ei, față de închinarea ei, față de supunerea ei cu mintea înaintea Domnului Hristos. Toate acestea le-a avut în vedere Domnul Hristos și le-a pus în atenție când a amânat împlinirea dorinței ei, anume ca să se vadă ca femeia aceea are credință, și credință mare; are nădejde unită cu rugăciune, arătată în rugăciune; are rugăciune stăruitoare, are închinare față de Domnul Hristos, Îi dă dreptate Domnului Hristos că este așa cum zice și așteaptă numai ceea ce poate să-i dea Domnul Hristos în împrejurarea aceea.

Ei bine, iubiți credincioși, să ne gândim la toate acestea nu numai ca să o avem în vedere pe femeia canaaneancă despre care citim în Sfânta Evanghelie, ci ca să ne avem în vedere pe noi înșine ce am face noi într-o împrejurare ca aceasta. Ne-am arătat credința noastră față de Domnul Hristos cum și-a arătat-o ea, am fi noi stăruitori în rugăciune așa cum a fost femeia canaaneancă, am fi noi închinători în fața Domnului Hristos cu încrederea că Domnul Hristos ne ajută, am fi și noi gata să-I dăm dreptate Mântuitorului Iisus Hristos?

Oare noi I-am da dreptate Mântuitorului sau ne-am împotrivi și ne-ar scădea puterea stăruitoare dacă am auzi pentru noi un cuvânt ca acesta „Nu este bine să iei pâinea copiilor, pâinea fiilor și să o dai câinilor, unui câine ca tine”. Femeia canaaneancă nu a zis că nu este așa, a zis că așa este și prin aceasta s-a arătat credința ei.

Să învățăm de la femeia canaaneancă să fim stăruitori și să învățăm de la sutașul din Capernaum care și el a avut o credință mare, mai mare decât credința celor din poporul lui Israel. Să ne gândim însă și la acel om care avea un fiu demonizat și care în fața Domnului Hristos a spus: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”. Și dacă suntem ca omul acela și nu ca femeia canaaneancă sau ca sutașul din Capernaum, să nu ne scadă nădejdea, ci să ne rugăm împreună cu sfinții Apostoli, zicând către Domnul Hristos: „Dă, Doamne, mai multă credință!”. Și la această rugăciune a noastră să-L auzim pe Domnul Hristos spunându-ne și nouă cum I-a spus Sfântului Apostol Petru: „Simone, Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu și Eu M-am rugat pentru tine să nu scadă credința ta și tu oarecând întorcându-te întărește pe frații tăi”.

Iubiți credincioși,

Să știți că fiecare dintre noi, în măsura în care avem credință, nu o avem numai pentru noi, o avem și pentru cei din jurul nostru, o avem și pentru cei care se pot bucura de viața noastră trăită prin credință. Dacă avem credință în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, credința noastră este lucrătoare pentru noi și este lucrătoare și pentru alții. Este lucrătoare pentru alții în măsura în care suntem noi statornici în credință în măsura în care având credință putem avea iertare, în măsura în care având credință putem avea iubire, în măsura în care având credință putem avea răbdare, în măsura în care având credință putem avea îngăduință, bunătate, avem aplecare a minții față de Dumnezeu și bunăvoință față de oameni.

Să ne cercetăm pe noi înșine cum spune Sfântul Apostol Pavel dacă sutnem în credință. Și dacă suntem în credință să dăm mulțumire lui Dumnezeu pentru că și credința este un dar de la Dumnezeu. Și dacă nu suntem în credință să cerem de la Dumnezeu bucuria credinței, a credinței în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căci a zis Domnul Hristos: „dacă nu veți crede că Eu sunt, în păcatele voastre veți muri!” (In. 8, 24). Și a mai zis Domnul Hristos: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; dar cel ce nu va crede, se va osândi” (Mc. 16, 16). Să dorim din toată inima să avem credință, să facem faptele credinței ca să creștem în credință, și în măsura în care creștem în credință să dăm mărire lui Dumnezeu nu numai cu cuvântul, nu numai cu gândul, ci mai ales cu toată viața noastră care să fie arătarea credinței cu darul lui Dumnezeu cu rugăciunile Maicii Preacurate și cu ale tuturor sfinților. Amin!

Omul se roagă de Dumnezeu să-l scape din necazuri și Dumnezeu se roagă de om să-și schimbe purtările. Socotiți acum, care de cine să asculte mai întâi ?

Arsenie Boca

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.